

[Wihjelm]

Jeg tror, at det meste af, hvad der er skaffet oplyst, og hvad der er sagt om kvalitetsvirkninger og om skadevirkninger, faktisk er sagt. Der er kommet en masse udmærkede henvendelser, og en glimrende argumentation er, så kort den nu er gjort, resumeret i socialistisk folkepartis og retsforbundets mindretalsudtalelse i betænkningen. Den eneste grund til, at vi ikke har kunnet tilslutte os den, er, at vi ikke er betækningsberettigede. Det er sådan set resumeet af nogle af de vigtigste argumenter.

Lad mig benytte lejligheden til lidt mere principielt at diskutere dette med, at lov er lov, og lov skal brydes. Jeg synes ikke, der er grund til at blive forarget over en sådan udtalelse. Jeg mener, det er en helt rigtig konstatering, at lov er lov, og lov skal brydes på en lang række områder, hvor loven simpelt hen er udtryk for fordomsfuldhed, som hørte en eller anden fortidig levevis til. Jeg mener, at på en masse menneskelige områder, der har at gøre med vores måde at leve på, er det en kendsgerning – og det er selve dynamikken i udviklingen af retstilstanden – at lovene bliver brudt. Men jeg finder, at hvis man endelig vil ind i en sådan diskussion, havde det været nyttigere i stedet for den unuancerede forargelse, som de nævnte partier udviste over en sådan bemærkning, at prøve at diskutere, hvornår det er rimeligt, at man forsøger at ændre retstilstanden ved at bryde lovene. Et punkt, hvor jeg i hvert fald ikke synes, det er særlig rimeligt, er, når man som her ændrer retstilstanden ved at bryde lovene på et område, hvor der kun er ét motiv, og det er profit. Det er det, der er sket, og ikke bare uden at de samme to partier har gjort nogen som helst ophævelse over det, men oven i købet sådan, at de samme partier med tilbagevirkende kraft vil legalisere alle disse lovbrud.

Lad mig henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. 4: hvad sker der egentlig rent straffetligt for en person, der er sigtet for overtrædelse af den gældende lov?

Ja, han vil være straffri. Og som det også fremgår af forslaget og af oplysningerne om det: selv om de bure, folk af økonomiske grunde har installeret og anvendt nu i årevis, er under det lavmål, som ministeren har meddelt at hun vil fastsætte – de 600 cm² og de 1.000 cm², hvis det er enkeltbure – og selv om de har været anvendt klart i strid med

gældende lov i mange år, så er de pågældende straffri, hvis de søger inden en bestemt dato. Og så kommer man her og er forarget, når der bliver sagt »lov er lov, og lov skal brydes«. Her har man et mægtig godt eksempel på, at det altså er en udmærket trafik, når det sker ud fra rent kommercielle begrundelser.

Jeg synes, det også er værd at erindre en smule om forhistorien. Som det udmærket fremgår af lovforslagets bemærkninger, blev dette forbud mod æglægningsbure indført på grund af en højesteretsdom i 1938, var det vist. Offentligheden, folketinget, blev lidt rystet over, at det at anvende et æglægningsbur ikke var strafbart efter den almindelige dyremishandlingsparagraf i straffeloven, og man indså derfor nødvendigheden af at indføre en særlig paragraf om forbud mod æglægningsbure.

Og hvad var det for et æglægningsbur, som dengang gav anledning til den forargelse? Det synes jeg meget vel afspejler den forrælse, der er sket siden, når der er penge i foretagendet. Det æglægningsbur, som dengang førte til, at man forbød æglægningsbure, det var et æglægningsbur, som var 60 pct. større end det, ministeren nu vil indføre. Det er 40 år siden, og da mente man altså, at det var simpelt hen uanstændigt, at man for at fremme en produktion, eller hvilke økonomiske motiver der nu var, skulle drive klapjagten så vidt, at man tillod æglægningsbure på ca. 1.600 cm². Men det, ministeren nu vil, er at tillade æglægningsbure for enkelt dyr på 1.000 cm² og, hvis de er flere i samme bur, på i gennemsnit 600 cm². Det er 60 pct. lavere, hvad angår det største af disse mål, end det, der i sin tid gav anledning til selve forbuddet. Det synes jeg siger noget om, hvad det er for en udvikling, man gennemgår her.

Jeg vil også sige, at jeg er da godt klar over – det er der kommet mange bilag der påviser – at der kan findes andre og fuldt så grove tilfælde af dyremishandling, som også sker af pekuniære grunde. Det er vi ikke blinde for. Så var det det, man burde have tacklet. Det kan i hvert fald ikke være en undskyldning for, at man vil give denne tilladelse, at der også kan påvises andre ting, der er mindst lige så grove, tværtimod. At disse ting er blevet påvist, burde føre til nogle initiativer, men det er åbenbart ikke det, man er interesseret i. Man bruger disse andre ting